

KŘESŤANSKÁ ZPRAVODAJ

**Hospodin je tvůj ochránce.
Ve dne tě nezasáhne slunce
ani za noci měsíc.
Hospodin tě chrání ode všeho zlého,
on chrání tvůj život.
Hospodin bude chránit tvé vycházení
a vcházení nyní i navěky.**

Žalm 121

**Heřmanův Městec
pout' 2021**

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.

Evangelium podle Matouše 11,28-30

Více nežli jiné roční období máme léto spojeno s odpočinkem. Technika z nás sňala zátěž zemědělských prací, která mohutně doléhala na naše předky nejvíce právě v letních měsících. My si léta užíváme – cestujeme, trávíme večery v zahradě, přijímáme návštěvy, odpočíváme. Celá společnost počítá s tím, že se tempo zvolní. Vždyť snad každý si potřebuje odpočinout.

Také Ježíš hovoří o potřebě odpočinku, ovšem z jiného pohledu. „... naleznete odpočinutí svým duším.“ My takto neuvažujeme. Dovolenu plánujeme jako odpočinek pro tělo: pořádně se vyspat, dopřát si ozdravný pohyb, doplnit síly, zrelaxovat. Těšíme se, že budeme moci odložit běžné starosti, uvolnit se a věnovat se své rodině a svým zájmům. Ale kdo z nás řekne: „Letos na dovolené dopřeji odpočinek své duši“?

Umíme dopřát zotavení své duši? Umíme dopřát odpočinek celé své bytosti? To přece není záležitost předsevzetí a plánů. Z Ježíšových slov vysvítá, že lidé znavení životem potřebují setkání. Blízkost někoho, s kým je nám dobře, na něhož bez výhrad spoléháme a který nás svou přítomností občerství a skryje před každodenními honičkami. Za poslední rok jsme si to uvědomovali více než bytostně. V evangeliu se nám takto nabízí Kristus a zve nás do své blízkosti, kde najdeme odpočinutí, kterým celý náš život získá na síle, na důvěře, na radosti.

Odpočinek duše není nicnedělání. Stejně jako o dovolené vyrážíme na výlety, hledáme podnětné zážitky, pouštíme se do nevhodných úkolů, i spočinutí v Kristu je činností. „Učte se ode mne,“ říká Ježíš. „Hleďte poznat, jak jsem v Boha věřil já, jak jsem mu svěroval svůj život a jak jsem nakonec nenalezl odpočinutí v hrobě, nýbrž odpočinutí v životě.“

Kéž naše letní odpočívání a relaxování doplní a dovrší odpočinek duše, ať se opět trochu více naučíme o Boží dobrotě, která přemáhá strach, zmatek a shon.

Takové požehnání pro konec léta a podzimní dny vám přeji z celého srdce.

Jan Plecháček, ČCE

Drazí farníci,

končí prázdniny a máme zde naši farní pouť. Snad jsme odpočatí pro začátek školního roku, který je již přede dveřmi. Děkuji mládeži za organizaci farního tábora pro děti. Děkuji i těm, kteří jim byli nápomocni z řad dospělých. Během prázdnin jsme dokončili severní stranu fasády farní budovy a můžeme si pomalu

zvykat na barevné provedení, které by fara měla postupně nabírat. V květnu bylo dokončené restaurování vitrážových oken v kostele ve Vápenném Podole a rovněž se nyní opravují vitrážová okna na kostele ve Svinčanech. Opravu věže ve Stojicích jsme byli nuceni odložit do příštího roku.

Budeme-li úspěšní v dotačních programech, rádi bychom v následném roce odstartovali první etapu opravy varhan v kostele sv. Bartoloměje. K této akci bude směřovat i projekt „adopce píšťal“, který bude představen v samostatném článku tohoto zpravodaje.

V polovině září rozběhneme přípravu na svátost biřmování v příštím roce. Tradiční akce „loučení s létem“ je naplánována na pátek 10. září. Začneme společně mší svatou v 17:00 hodin a poté se sejdeme na farním dvoře. Přijďte prožít společenství farnosti. Pro příští kalendářní rok 2022 jsme připravili nový farní kalendář „Paprsky naděje“, kde jsou zachycené fotografie malých sakrálních prvků z našeho okolí, které zdobí prostředí našich domovů. Rád vyjadřuji poděkování za vaši pomoc při různých aktivitách, bez kterých se farnost neobejde. Přeji všem krásné letní a podzimní dny.

P. Adrian Sedlák, farář ŘK

Někdo ze zástupu ho požádal: „Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.“ Ježíš mu odpověděl: „Člověče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ A řekl jim: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ Pak jim pověděl toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom a říkal si: ‚Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?‘ Pak si řekl: „Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí a ostatní zásoby a řeknu si: ‚Ted’ máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselý mysli.‘ Ale Bůh mu řekl: ‚Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“

Lukáš 12,13-21

Sestry a bratři, přátelé,

k letnímu pouťovému zamyšlení vybírám většinou text, který se dotýká období konce léta, symboliky putování a našeho životního směřování. Čeká nás konec prázdnin, začátek nového školního roku, s ním přicházející čas podzimní, čas vzpomínek a neodbytných otázek nad smyslem a hodnotami našeho života.

Známé podobenství evangelisty Lukáše vypráví příběh, který může být s obměnami vyprávěním o mnohých z nás. Naše snaha o zabezpečení sebe sama i našich nejbližších je jistě přirozená a byli bychom pokrytci, kdybychom si nepřiznali, že každý z nás jí větší či menší měrou podléhá.

Boháč z našeho příběhu vsadil na ryze praktické a materiální řešení problému s nadúrodou. Podělit se s chudými o to, co už do svých stodol nemohl nacpat, ho nenapadlo ani omylem. Raději investoval do stavby větších zásobáren.

Kolik asi museli projevit odvahy všichni ti, kteří volili cestu odpoutání se od bezpečí domova, životních jistot, hmotného dostatku...Jak muselo být pro Abrahama, Mojžíše a posléze i Ježíšovy učedníky těžké vydat se na pouť do neznáma, udělat ten první krůček k nejistotě, vydanosti všanc drsnému a nebezpečnému životu nomádů na poušti, každodennímu risku zvěstovatelů Mistrova a Pánova učení.

Abraham uposlechl volání Hospodina a se svou rodinou opustil úrodné a bohaté Meziříčí. Mojžíšovi se Nejvyšší zjevil v hořícím keři, a tak vstal od egyptských hrců plných masa a vyvedl Izrael z otroctví. Vidina Země zaslíbené je zavedla do pouště a putování se protáhlo. Jistě nečekali, že na dlouhých čtyřicet let.

Ježíšovi učedníci, k nimž patřil i patron zdejšího barokního kostela, rovněž opustili své, sice chudé, ale jisté živobytí. Proč? Nejsme schopni jejich jednání do důsledku domyslet, pochopit, porozumět mu...

Období, které jsme prožívali od raného jara loňského roku, změnilo mnohým z nás od základu životy, zamávalo s jistotami a vrhlo nás rovněž svým způsobem na tenký led. Zpočátku se zdálo, že nás nejistota a ohrožení povedou k solidaritě a soudržnosti. Ukázalo se, že v mnoha případech naopak ke sporům a řevnivosti. Pro někoho se otevřela cesta k upevnění osobní víry, k hledání nových, ještě neprobádaných terénů, příležitost k změně priorit a hodnot. Některé ovšem cesta svedla do zoufalství, beznaděje, depresí a strachu z budoucnosti. A také k sobectví a závisti. A k malověrnosti!

I na to Ježíš nabízí v závěrečném verši našeho příběhu sice nesmírně obtížné, ale jistě moudré řešení. Možná stačí jen se nad ním trochu zamyslet a zkusit se mu, byť nepatrně, přiblížit. Co to znamená „být bohatý před Bohem“?

Možná, že jen pokusit se někdy upozadit osobní zájmy, dívat se pozorněji okolo sebe, pochopit, že ztráta může být i ziskem, darovat znamená více než dostat, že čas, který si uděláme pro druhého má větší cenu než ušlý zisk a že hledat Hospodina znamená jít sice neschůdnou, ale určitě správnou cestou.

Tradiční bartolomějská pouť letos opět ožije. Berme ji jako příležitost k setkávání s přáteli a blízkými, ke společné radosti, k nadýchnutí se čerstvého vzduchu, k upevnění našich vztahů i víry.

Alena Tučková, CČSH

MEDAILE VDĚČNOSTI PRO B. NETOLICKÉHO

Při rodinných bohoslužbách v poslední červnovou neděli jsme zažili krásnou chvíli. Farář Ondřej Titěra, člen vedení Českobratrské církve evangelické, předal

bratru Břetislavu Netolickému pamětní Medaili vděčnosti, kterou ČCE udílí dobrovolným pracovníkům jako výraz uznání za jejich dlouholetou službu v církvi. Bratr Netolický svým více než padesátiletým působením ve staršovstvu a také na místě kurátora velmi přispěl k tomu, že heřmanoměstecký evangelický sbor je pěkným a radostným společenstvím víry v Krista a vzájemné důvěry a pomoci. Vždycky mu velmi šlo o to, aby sbor byl otevřený, a sám tomu svým vstřícným přístupem pomáhal. Na srdci mu ležely také dobré vztahy s ostatními církevními společenstvími, o které se v rámci ekumenických setkávání snažil pečovat.

Zařazení této události do rámce rodinných bohoslužeb pěkně ilustrovalo propojení všech generací našeho sboru a také děti tak mohli vnímat, že taková služba v církvi má svou velkou cenu a dělá radost všem kolem. Bratru Netolickému za ni všichni moc děkujeme a jsme rádi, že ho máme mezi sebou.

Za evangelický sbor Jan Plecháček

Blahopřejeme panu Netolickému za ocenění jeho dlouholetého a smysluplného působení nejen ve sboru ČCE, ale výsledky jeho aktivit jsme pocítili i my ostatní. Takových přívětivých lidí se „srdcem na dlani“ jako je pan Netolický bychom potřebovali v našich církvích více. Jistě mohu i za ostatní církevní společenství v našem městě říci: Děkujeme, pane Netolický.

Václava Výborná

POUŤ

Když se řekne pouť, vyvstane nám většinou na mysli představa pestrého roje zábav, atrakcí a všech možných požitků, včetně bohatého stolu.

To je ovšem příliš daleko od původního významu slova pouť. Poutě jsou oslavou svátku patrona, jemuž jsou kostely zasvěceny. V Heřmanově Městci je kostel zasvěcený svatému Bartoloměji, který má svátek 24. srpna. Pout' se slaví vždy po jeho svátku.

Všichni se na tuto událost těší a připravují. Také letos chrámový sbor spolu s některými členy Pěveckého sboru Vlastislav připravují na mši svatou, která se koná v neděli 29. srpna, duchovní skladby.

Společně s orchestrem uvedeme ordinárium Zdeňka Pololánika, který se ve svých skladbách orientuje k modernímu hudebnímu výrazu. Ordinárium je toho příkladem. Mezi nejvýraznější hudební skladatele druhé poloviny minulého století se řadí Antonín Dvořák a Zdeněk Fibich. Z bohaté písňové tvorby Antonína Dvořáka jsou Biblické písně výrazem skladatelovy zbožnosti. Uvedeme píseň č. 10 „Zpívejme Hospodinu“. Z tvorby Zdeňka Fibicha jsme nastudovali „Beatus vir“ se sopránovým a houslovým sólem.

Celou mší svatou nás budou provázet proměnlivé části, které složil dlouholetý děkan naší farnosti P. Václav Jakubec.

Ludmila Štěpánová, ředitelka kůru

ÚSTA MLUVÍ, ČÍM SRDCE PŘETÉKÁ

Zdá se, že apoštol Pavel to říká jasně: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení“ (Řím 10,9-10). Víra a vyznání patří k sobě. Tečka.

Znamená to, že křesťan musí zavádět řeč na náboženské otázky? Znamená to, že každý věřící má v rozhovorech alespoň občas citovat Bibli? Že je třeba i za cenu velkých rozpaků nastolovat v konverzaci věroučná témata? Vyhlízet příležitosti, jak nenápadně stočit rozhovor k duchovním záležitostem? Patrně to bude trochu složitější. Je zřejmé, že víra a vyznání neodmyslitelně patří k sobě. Vždyť mnozí křesťané v dějinách církve za své vyznání zaplatili životem. Víra se týká celé bytosti, není to jen soukromé přesvědčení. Je to i veřejné stanovisko. Křesťan je svědek, vyznavač.

V dobách pronásledování církve to bývá přehlednější. Za statečné vyznání se platí. Vězením, utrpením, mučednictvím. Ano, křesťan je svědek, o tom není pochyb. Být křesťanem znamená dosvědčovat Boží jednání v dějinách.

Toto svědectví ale nemusí a někdy ani nemá mít podobu obecného tvrzení. Naopak, je to něco hluboce osobního. Vyznání je vlastně vyprávění. Vyprávění o tom, co Bůh učinil v mém životě. Jakým způsobem vstoupil do mého příběhu. Žádné teoretické řeči o metafyzice. Vyprávění o tom, co se mi přihodilo. Vyprávění, za něž ručím svým životem. A ve kterém okamžiku si lidé začnou vyprávět své životní příběhy? Ve chvíli, kdy se mezi nimi rozhostí důvěra. Dřív ne.

Možná by bylo užitečné dívat se na otázku vyznání víry úplně obyčejně. Všichni přece víme, že „čím srdce přetéká, to ústa mluví“. Když potkáme nadšeného houbaře, včelaře nebo rybáře, brzy se začneme bezděky usmívat nad tím, jak „vydává svědectví“ o své životní lásce. Jak líčí své úlovky, své nadšení, svá dobrodružství. S houbami, se včelami a s rybami. Není to tak, že by si odkašlal a s patosem televizního hlasatele začal „vydávat svědectví jako pravý vyznavač“. Dává zkrátka najevo radost z toho, co naplňuje jeho srdce. Úplně civilně, bez divných a nesrozumitelných slov z filmů pro pamětníky.

Myslím, že v české kotlině to jinak nejde. Český člověk je ve vztahu k náboženské víře plachý. Duchovní záležitosti ho zajímají, ale nemá důvěru k církvi. Nabubřelé zvěstování nemá v české společnosti velkou šanci na úspěch, český člověk nedůvěřuje velkým slovům. Nicméně je to člověk, který duchovně hledá. Klade si otázku po smyslu života. A zkoumavě se při tom dívá

mimo jiné na společenství věřících. Často s jistou nedůvěrou, často s podezřením, ale někdy i s opatrnou nadějí a s nejistým očekáváním. Nevyhlíží sebevědomé zvěstování náboženské nauky. Vyhlíží zázrak nezištnosti. Ano, vyhlíží praktické projevy lásky k bližnímu. Tedy spíš vyznavačské činy než slova.

Zvěstování evangelia není odpovídání na otázky, které nikdo neklade. Je to praktické uskutečňování Ježíšova bytí pro druhé – slovy i skutky. Vyznání je přiznání. Je to přiznání se ke Kristu tím, jak žiju, co dělám, co říkám. Dnes. Zítřka. Každý den. Jde především o to, co jsme. Pak to, co děláme. A nakonec o to, co říkáme. V tomto pořadí.

Nejde jen o křesťanství coby světový názor. Jde spíš o křesťanskost jako o kvalitu života. Života ve znamení víry, lásky a naděje. To je ona nezaměnitelná kvalita, kterou jsme povoláni šířit kolem sebe. Aby se v obyčejných situacích všedního dne mohlo zatřpytit něco z moci a slávy nebeského království.

Pavel Hošek, vedoucí katedry religionistiky na ETF UK a kazatel Církve bratrské

LÁSKA JE VÝZVOU PRO MILOVANÉHO

Lidé nechtějí Boha lásky, protože milující vždy něco požaduje. V tom je samotná podstata lásky, a lidstvo tohle nechce. Snažíme se před tím skrývat a ničit to. Tak se lidé snažili zničit i Ježíše, bratra všeho stvoření. K tomu, aby Ježíš viděl, že jeho slovo nebylo přijímáno, nemusel být velkým prorokem, který by viděl ruku píšící na zdi „mene tekel“. Lidé nechtěli vztah, chtěli náboženství.

Zdá se nám to snad nereálné? Dnes je to s námi stejné. Je to stejné v případě církve a je to stejné uplynulé dva tisíce let. Lidé nechtějí láskyplné vztahy; chtějí raději náboženství a všechna jeho cinglárka, protože to je daleko pohodlnější. Vztah lásky je nám stálou výzvou a něco od nás vyžaduje. Nabízí též radost, kterou nedokážeme snášet: je nám příliš blízko, je příliš štědrá a příliš prostorná. Co bychom si jen s takovou svobodou počali? Snazší je chodit do kostela.

Richard Rohr

POTŘEBUJEME JEŽÍŠE?

Ježíš je prý v celém konceptu křesťanství už vlastně nadbytečný. Je-li Bůh láskou bez podmínek, proč k tomu ještě potřebujeme Ježíše? „Židé či muslimové, Hospodin i Alláh, ti se přeci bez něj také obejdou,“ řekla mi jedna vězeňkyně.

Je to podobné, jako když se řekne, že u nás už vlastně nepotřebujeme křesťanství. Mám vyspělý sociální stát, rozvinutou zdravotní péči i systém sociálních služeb. Každého člověka bereme s jeho důstojností a od ní se odvíjejícími lidskými právy. Jenže euro-atlantická civilizace byla do své podoby

zformována křesťanstvím. Bez něj bychom neměli pojetí člověka jako osoby s její důstojností a lidskými právy, tudíž bychom zřejmě neměli ani sociální stát. To vše je totiž založeno na židovsko-křesťanské antropologii a my s podivem můžeme říci, že euro-atlantická civilizace ve svých strukturách vlastně realizovala evangelium.

Podobně je tomu s Bohem bez Ježíše. Do jeho příchodu bylo třeba Boha usmiřovat obětmi, bát se ho a doufat ve věčnou spásu. V žádném z náboženství Bůh nebyl Láskou. Za tento obraz vděčíme Ježíši. Prohlášením, že Bůh nechce oběti, ale milosrdenství, si podepsal rozsudek smrti a za tento svůj obraz Boha položil život. Jakmile nám jej takto jednou získal, přestali jsme v dávno křesťansky uspořádané společnosti Ježíše potřebovat, stejně jako jsme v dávno křesťansky uspořádané společnosti přestali potřebovat křesťanství.

Já ale Ježíše potřebuji, nestačí mi jen univerzální Kristus či univerzální Láska. Chci milovat konkrétní osobu, a nejen prožívat myšlenku. Potřebuji slyšet ta krásná, silná, inspirující slova, a nikoli jen cítit že jsem milován bezpodmínečně milujícím Bohem. A také potřebuji vidět kostely a katedrály, nejen nemocnice či ústavy, kde se o mne hezky starají, nebo obchodní centra, která vybírají dobrovolné příspěvky na charitativní akce.

Ladislav Heryán

Vážené sestry, vážení bratři,

oslovil mne text od bývalého patriarchy Církve československé husitské, tohoto času již v zaslouženém důchodu, který se zabývá otázkou, kterou si kladu i já: Proč se různá náboženství nesnášejí, když všichni věříme v jednoho Pána Boha? A tak tento text s dovolením předkládám i vám.

Krásný prosluněný podzim ve víře a vzájemné snášenlivosti přeje

Zdenka Sedláčková

O koze na voze a šábeshgóji

Čím víc se na lodičce času blížím k věčnosti, tím víc mě zarmucuje, když ve světě kolem sebe vidím, jak i sebemenší odlišnost víry v jediného Boha lásky, navýsost milosrdného Pána a provždy slitovného Hospodina, bývá důvodem vzájemné nesnášenlivosti, odpuzuje mne proto náboženství, které lidi nestmeluje, ale rozděluje a staví proti sobě tak, že jedni druhé s falešným úsměvem na rtech nesnášejí, navzájem se zpochybňují, vášnivě se potírají a mají za nepřátele, že se i na životech ohrožují a škodí si na majetku, a to vše ve jménu pravé víry a v usilovné snaze po čisté zbožnosti; a to mne přivádí k poznání, že náboženství založené na výjimečnosti víry je zcela bezcenné.

Vím, jaké se teď zvednou hlasy ze strany puristů, biblistů, vykladačů zákona a učitelů zaručeně pravých nauk, přesto se přiznám k víře svého srdce, v níž

počítám s lidmi v bratrském společenství, kde hledám s pochopením vlastních vin i bližního svého, ale i člověka, který věří v Pána Boha jinak než já, protože v zahradě víry nemá růst jen jedno kvítí, ač na záhony jediné slunce svítí, věřte mi, je to tak.

Lidi se ve víře potřebují, napadlo mě to i při čtení příběhu z Nepálu, kde pod velehorou Annapúrnu domorodý chlapec vysvětloval českým turistům náboženské poměry v rodině: „Rodiče, já i moji sourozenci jsme buddhisté, ale náš strejda je hinduista. A to je moc dobře. Máme totiž doma kozu a nemůžem' ji sami zabít, protože buddhista nesmí usmrtit žádného živého tvora. Takže až ji budeme chtít sníst, odvezem' ji na voze k našemu strejdovi hinduistovi a ten nám ji zabije.“

A není to jen v dalekém Nepálu; podobně židovští souvěrci věří od nepaměti v Hospodina, Abraháмова Boha, který jim zakazuje konat o šabatú jakoukoli práci, a bratři židé svého Adonaje poslouchají, a proto si za mzdu najímají třeba křesťany, zvané šábessgójje, aby jim v čas sváteční zhasnuli či rozsvítili světlo.

Teprve taková víra mě pravým mírem naplňuje, když vidím, že bez ohledu na rozdíl té víry, člověk člověka ve víře poznává a potřebuje, aby pestrostí lidského smýšlení byl naplněn svět, přátelé kozího mléka i přírodních věd, šábessových světél a mých laskavých vět.

ThDr. Jan Schwarz

BOŽÍ DARY JSOU NABÍZENY VŠEM

Ježíšova slova ne vždycky sklízela potlesk. Někdy vyvolala rozpaky, občas někoho rozzuřila doběla. Jednou se stalo, že i sami učedníci řekli: „To je hrozná řeč. Kdo to může poslouchat?“ A mnozí ho opustili. A co na to Ježíš? Řekl jim několik tajemných slov: „Nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“

Snažil se naznačit, že Bůh nabízí svou milost jen některým? Že jsou lidé, o které prostě nemá zájem? Jistěže ne. Jestli je něco z evangelijního vyprávění opravdu jasné, pak je to skutečnost, že do Božího království je pozván každý. Ježíš to dával najevo na každém kroku. Stoloval s celníky a nevěstkami, přátelil se s hříšníky, zval do své blízkosti ztroskotance, nad kterými už všichni zlomili hůl.

Přesně v tom přece spočívala skandální zvěst, kterou rozhněval strážce pravověří. Do Božího království je s láskou přijímán úplně každý, vždyt' „přišlo léto milosti Hospodinovy.“ Není náhoda, že právě těmito slovy Ježíš zahájil své veřejné působení.

Milost je nezasloužený dar. Jde ji jen vděčně přijmout, nic víc. Není-li takto přijata, nejde ji nahradit ničím jiným. Jsou tu nějaké vstupní podmínky? Je třeba se nejprve něčím prokázat? Ne.

Vždyť i základní kvality křesťanského života, víra, láska a naděje, jsou „vlité ctnosti“, jak říkali církevní otcové. Nejsou výsledkem zbožného sebezapření. Jsou zázračným dílem Ducha Svatého v lidském srdci. Není čím se chlubit, není co stavět na odiv. „Co máš, co bys nebyl nedostal?“ ptá se případně apoštol Pavel.

Takže, kdo jsou ti lidé, kterým „není shůry dáno“? Žádní takoví lidé nejsou. Dáno je všem. Ale ne všichni nabízené dary chtějí. Jediným předpokladem přijetí Božího daru je – natáhnout ruku. Jenže s tím míváme největší problém. Dar, který přichází z nebe, lze přijmout jen s prázdnýma rukama. Kdo má plnou náruč zvláštních zásluh, toho ani sám Bůh nemůže obdarovat. Je jako ten farizej, který si v modlitbě z celého srdce blahopřeje.

My lidé máme rádi jasná pravidla. Bůh je ve svém nekonečném milosrdenství poněkud nepředvídatelný. A to nás vyvádí z míry. Jeho láska, která nezná hranic a nezastaví se před ničím, je na náš vkus příliš neovladatelná. Chceme raději jasné pokyny, řád a pořádek, měřitelné ukazatele. Chceme mít situaci pod kontrolou, „odevzdávat desátky z máty, kopru a kmínu“. Dáváme přednost vykazatelným vnějším znakům, abychom mohli sami sebe nebo druhé lidi ujistit, že si vedeme skvěle. Něco za něco, má dáti dal, akce a reakce.

Jenže takhle to v Božím království nefunguje. Hlavní zápletka Ježíšova střetu se strážci pravověří spočívá v tom, že samospravedlivé náboženství, založené na vnějších projevech zbožnosti, se úplně míjí s tím, o co Pánu Bohu jde. Proto Ježíš dodnes stejně jako před staletími, provokuje tvrzením, že na vnějších projevech nezáleží. Proč? Protože Bůh se dívá k srdci. A „to důležité je očím neviditelné“, jak pěkně řekl Exupéry.

Dobrá, a na čem tedy záleží? I na tuto otázku najdeme odpověď v evangeliích. „Strom se pozná po ovoci,“ jak se dočteme v Kázání na hoře. A co je to za ovoce? Apoštol Pavel ho v listu Galatským popisuje docela podrobně: „Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání.

Ano, to je ten nanejvýš srozumitelný Boží rukopis. To jsou ty zázračné vlastnosti a postoje, které Bůh působí v našich srdcích, když mu to dovolíme. To je ta nezaměnitelná kvalita, která vyzařuje z životů lidí jako svatá Anežka, Matka Tereza, kardinál Beran nebo papež František.

Pavel Hošek, vedoucí katedry religionistiky na ETF UK, kazatel Církve bratrské

DOVOLENÁ – UMÍME ODPOČÍVAT?

Odpočívat neznamená lenořit. Nedělat nic z toho, co je naše profese, není její zanedbávání, ba ani šizení rodiny nebo farnosti. Pro mnohé je to nerozpoznaná nutnost. Jaký je vlastně rozdíl mezi odpočinkem a lenošením? Lenost je

zanedbáním povinnosti, kdežto odpočinek je načerpáním sil ke konání dobra. Lenost nemůžeme rozlišovat jako aktivní a pasivní. Kdežto odpočinek takto dělit můžeme. Je proto nemoudré, aby listonoš, který ujde denně hodně kilometrů, odpočíval vysokohorskou turistikou nebo aby řidič městské hromadné dopravy cestoval o dovolené autem po Evropě.

Zlaté pravidlo jest: neberme si dovolenou na pár dnů. Ideální by byla dovolená na čtrnáct dnů až tři týdny. V prvním týdnu se sebe setřást prach své profese, druhý týden vskutku odpočívat a poslední týden se psychicky připravovat na návrat.

Nedostatek odpočinku nevede k lenosti, ale k vyčerpání duševnímu, tělesnému nebo obojímu. A pak pochopitelně k zanedbávání naší práce. Pokud je únava dlouhodobá, vede až k syndromu vyhoření. To už je diagnóza. A to už potom nelze řešit odpočinkem, ale buď změnou zaměstnání, prostředím nebo řízenou psychoterapií.

Dodržíme rytmus, který jsme dostali od Boha: šest dnů pracovat a v neděli odpočívat. Člověk tu není pro neděli, ale neděle pro člověka. Také Ježíš usnul na lodi, když přišla bouře, odešel si odpočinout od lidí, vyzval učedníky k odpočinku. To platí i pro nás. Někteří zapálení křesťané bývají tak horečně pracovití ze dvou důvodů: buď trpí syndromem sebevykupování nebo falešnou honbou za svatostí. V prvním případě se domnívají, že budoucí spása závisí na jejich vezdejší činnosti. Ti zapomínají, že člověk není spasen svou činností, ale Boží milostí. Ve druhém případě chtějí k oné spáse přidat ještě zaživa svatozář. A je zde ještě jedna skupina, která se domnívá, že se horečnatou činností zbaví svých komplexů méněcennosti. Nesmíme zapomínat na skupinu „na zaslouženém odpočinku“, kterým se myslí důchodový věk. V tomto čase je třeba žít přiměřeně svému zdraví, konat i drobnou činnost, věnovat se něčemu, co jsme v době produktivního věku nestihli. Skvělá je četba, studium, cestování. Pasivita v tomto věku vede k rychlejšímu stárnutí.

Jestli se psychika a tělo vyčerpají nadměrnou aktivitou, pak duchovní život se vyčerpá naopak pasivitou. Pokud nedostává živá, dynamická víra stále novou energii, začne se pohybovat setrvačností a časem se zastaví.

Lidé se mě ptají, jak to všechno stačím. Odpovídám, že to nestíhám já, ale ono to stíhá mě. Jeden infarkt a jednu operaci srdce už mám za sebou. To je ono klepnutí přes všech dvacet prstů. Tak už dneska vykonávám jen kněžskou službu.

Max Kašparů, KT 29/2021

SEN O CÍRKVI 21. STOLETÍ

Za prvé bych byl rád, kdyby církev uvěřila, že je Pánova, že nepatří sobě, že jejím úkolem není starat se o sebe. Já myslím, že tomu moc nevěří.

Za druhé bych byl rád, kdyby se jí podařilo uvěřit, že blahoslavenství nejsou prázdna slova, že Bůh má pro ně slabost.

Za třetí toužím po tom, aby deklarovala, jak vypadá změna smýšlení. Lidé dnes dovedou převlékat kabát, ale změna smýšlení tak, jak to uměl apoštol Pavel, když se s brekem rozešel se svou minulostí, to se nedaří. Já mám obavu, že moje církev je strašně pyšná, strašně hrdá na to, že dobře věří.

Za čtvrté, aby přestala zachraňovat svoji pozici ve světě. Církev totiž věnuje své pozici a pověsti spoustu sil a energie, a přitom na tom vůbec nezáleží.

Za páté bych si přál, aby brala vážněji povolání být svátostí tohoto světa. My tady nejsme proto, abychom udělovali svátosti, ale abychom byli svátostí těm, kteří na naše svátosti kašlou. Protože lidé kašlou na naše rituály, potřebují se setkat s Bohem – ale nám se do toho nechce.

Za šesté, aby se odhodlala být přístřeším i těm, kteří s ní nesouhlasí a které třeba nemá ráda.

A za sedmé bych si přál, kdyby si už konečně přestala namlouvat, že je matka církve. Ona ve skutečnosti miluje otcovsky, ne mateřsky. Matka totiž miluje bezpodmínečně, ale církev miluje podmíněčně jako otcové. Ti říkají, když budeš dobřej, když se vyučíš a dotáhneš to tam a tam, tak tě budu mít rád. Takovou „jistotu“ lidé znají na tisíc způsobů, ale potřebují mít někoho, kdo je přijme, i když zkrachují. Přál bych si, aby církev přestala řečnit, že je matkou, a začala matkou skutečně být.

Jan Konzal, tajně vysvěcený biskup, nikdy však nebyl veden v evidenci katolických biskupů ani nepůsobil jako kněz; od r. 1995 je v důchodu a věnuje se publikační činnosti a „pražské obci“.

ADOPTUJTE PÍŠŤALU – POMŮŽETE ZACHRÁNIT VARHANY V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE

Monumentální varhany nacházející se na kůru kostela sv. Bartoloměje v Heřmanově Městci představují cennou uměleckořemeslnou práci. Jsou dílem Pavla Františka Horáka z roku 1762. Nástroj byl poměrně nešťastně rozšířen roku 11932 varhanářem Václavem Poláčkem. Dnes je celý nástroj podobně jako kostel památkově chráněný. Aktuální stav historicky, výtvarně i hudebně cenné památky je značně neuspokojivý. Povrchová úprava je vlivem slunečního záření v havarijním stavu. Po funkční stránce plní varhany svoji funkci jen velmi omezeně, část dřevěných píšťal je červotočem téměř zničena, kovové píšťaly mají neodborným laděním silně deformovaná ústí píšťal. Je proto zájmem farnosti provést kompletní renovaci a restaurování těchto varhan. S tímto úmyslem byl již v roce 2017 zpracován restaurátorský záměr a dále bylo vše plánováno i v souladu s posouzením pastorační, resp. ekonomické rady farnosti. Byl stanoven předběžný harmonogram renovace varhan a v roce 2021 v rámci

otevřeného výběrového řízení vybrán dodavatel, kterým je Varhanářská dílna Dlabal – Mettler, s.r.o. Náklady na restaurování činí 5.970.140,- Kč včetně DPH. Zahájení prací je plánováno na rok 2022, kdy by měla být provedena první etapa.

Je to částka přesahující naše možnosti. Díky štědrosti dárců, ale i např. festivalu Hudební léto, se nám podařilo v uplynulých letech shromáždit částku přesahující 1,2 mil. korun. Jak vidíte, tak to ale zdaleka nestačí. Proto se snažíme získat podporu a dotace státu či kraje, proto budeme žádat o podporu v rámci programu regenerace památkové zóny i město. Obracíme se ale na každého, kdo by mohl a chtěl pomoci varhany zachránit. Pomoci můžete finančním příspěvím přímo na zvlášť zřízený účet 2411323399/0800, který je účelově vázán výhradně na opravu varhan v kostele sv. Bartoloměje. Nově jsme pro vás připravili projekt Adopce píšťal. Na webových stránkách www.farnost-hm.cz naleznete pod odkazem „varhany“ jejich dispozici a můžete dle libosti vybrat některou z konkrétních 719 píšťal heřmanoměsteckých varhan a tu „adoptovat“. Píšťaly jsou rozděleny podle velikosti do pěti kategorií a jejich adopce je svázána s přesně danou částkou finanční podpory od 500 do 10.000 Kč. Je na každém dárci, kterou, a případně kolik píšťal, si vybere. Po vyplnění formuláře, jeho potvrzení a úhradě obdržíte dárcovský certifikát s vaším jménem a popisem vámi adoptované píšťaly a také vyřezávanou symbolickou píšťalku. Současně sami rozhodnete, zda máte zájem o zveřejnění jména „adoptivního rodiče“. Máte samozřejmě možnost vše získat i jako dárcový certifikát pro vámi vybranou osobu.

Pokud by se podařilo takto adoptovat všech 719 píšťal, získáme do rozpočtu opravy částku bezmála 1,9 miliónu korun. A to opravdu není málo. Věříme, že nám pomůžete tyto krásné barokní varhany zachránit i pro další generace. Vždyť liturgická hudba je nedílnou součástí bohoslužeb a duchovní hudba spojená s varhanami dokáže udělat radost srdci a povznášet ducha. Věříme tedy, že s Boží i vaší pomocí se celé dílo podaří dokončit. Děkujeme předem všem dárcům za příspěvky a vaši štědrost!

*Za Řk. farnost Heřmanův Městec
Marek Výborný*

ADOPCE NA DÁLKU

V současné době nadále podporuje farnost sv. Bartoloměje dvě děti v rámci projektu Adopce na dálku. V květnu bylo zapláceno školné ve výši 6.900 Kč na Sofii z Běloruska, v červnu pak částka 7.000 Kč na Musokeho z Ugandy. K dnešnímu dni činí účet Adopce na dálku částku 15.376 Kč. Z uvedeného vyplývá, že školné i v dalším období uhradit zvládneme.

Jak zasáhla adopce na dálku do života pana Františka si můžeme přečíst níže:

V lednu roku 2008 zaslechl pan František informaci o programu Adopce na dálku, a jelikož bydlel nedaleko kanceláře v Londýnské ulici, vypravil se rovnou k nám, aby vše viděl na vlastní oči. Vybíral tehdy z pěti dětí a volba padla na osmiletého Mulaniho, klučíka z Ugandy, který už ve školce četl a chtěl se stát učitelem.

Pan František s obrovským zájmem a péčí sledoval studijní pokroky Mulaniho, naprosto precizně ovládl podrobnosti školního systému v Ugandě, strukturu klasifikace i zkoušek. Chlapce ve svých dopisech povzbuzoval, těšil se z každého vysvědčení, která pečlivě uchovával.

Na podzim roku 2020 však pan František prodělal mozkovou mrtvici a ta bohužel velice silně podlomila jeho zdraví. Následovala nemocnice, léčebna dlouhodobě nemocných a hospic.

Je neuvěřitelné, že v tak náročném období pan František nepustil svou adopci z hlavy, ba naopak. V posledním pořízení na svého Mulaniho nezapomněl - synovec pana Františka bude spravovat fond s padesáti tisíci korunami, ze kterých bude chlapci hrazeno následné vysokoškolské studium. Pan František nikdy nepochyboval, že chlapec studia mikrofinancí opravdu zvládne a dosažené vzdělání pomůže ke změně životních podmínek celé rodiny (převzato z Bulletinu 6/2021).

Těším se na další spolupráci, děkuji za podporu dětí a přeji hezký závěr léta.

Helena Polanská

FESTIVAL PŘIPOMNĚL ANTONÍNA DVOŘÁKA I SVÝM MOTTEM „BŮH – LÁSKA – VLAST“

S blížící se heřmanoměsteckou poutí se uzavřel i XVII. ročník našeho festivalu „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“. Ročník, který byl věnován světově proslulému českému skladateli Antonínu Dvořákovi, jehož 180. výročí narození si letos připomínáme. Proto i na závěrečném koncertu zazněly jeho skladby v netradičním podání souboru Barocco sempre giovane. Jejich špičkové provedení bylo důkazem Dvořákova životního motto, které ho naplňovalo, „Bůh – láska – vlast!“. A jak sám Dvořák dodal v jednom ze svých dopisů: „A to jedině vede ke šťastnému cíli!“

Jsme rádi, že se festival po loňské covidové pauze opět nadechl. Těší nás množství pozitivních ohlasů, kterých se festivalu dostává. Nakonec jeho hlavním smyslem je přinést radost z krásné hudby v podání špičkových interpretů co nejširšímu spektru posluchačů. Právě pro ně stojí za to věnovat dlouhodobé úsilí organizaci celého festivalu. Ono souznění hudby a duchovního prostoru je samo o sobě pro mnohé přitažlivé a oslovující. A věříme, že i duchovní prostředí, doslova genius loci, kostela sv. Bartoloměje vytváří svoji

neopakovatelnou atmosféru a snoubí krásy umění a duchovní rozměr tohoto místa. Aby tomu tak bylo i nadále, zahájili jsme také projekt „Adopce píšťal“, který má podpořit celkovou opravu varhan v našem kostele. Více se o ní dočtete v samostatném příspěvku.

A neodmyslitelné poděkování organizátora - Římskokatolické farnosti Heřmanův Městec, patří partnerům, bez kterých by festival nemohl existovat. Na prvním místě generálnímu partnerovi festivalu společnosti Energeia o.p.s., dále Městu Heřmanův Městec, Pardubickému kraji, řadě nejen místních firem a společností, mediálním partnerům a mnoha dobrovolníkům a farníkům podílejících se na organizaci celého festivalu. Děkujeme!

Festival přináší radost a my si přejeme, abychom se příští rok mohli vrátit k jeho úplně podobě. Bude nám potěšením, když nám zachováte přízeň i pro léta příští. S dramaturgem festivalu Jiřím Kabátem již dnes připravujeme jeho XVIII. ročník, který spolu s vámi otevřeme v neděli 12. června 2022.

*za organizační tým Řk. farnosti Heřmanův Městec
Marek Výborný*

POJĎME JEŠTĚ KOUSEK

Vysokoškolský pedagog, redaktor a komentátor Českého rozhlasu, mediální analytik a především celoživotní skaut a odborník na výchovu. To je Jiří Zajíc, autor knihy Pojďme ještě kousek. Je to kniha rozhovorů Martina T. Zikmunda a Terezy Zavadilové s Jiřím Zajícem.

Tazatelé zvolili víceméně chronologický postup. Prvním velkým milníkem je Pražské jaro 1968 a jeho neslavný konec; v letech nastupující normalizace generace Jiřího Zajíce dospívala. Pro mnohé to byl důvod k odchodu, pro jiné k rezignaci, pro Jiřího důvod k hlubšímu porozumění křesťanství jako osobní výzvě. Možná právě v tomto svědectví je tento knižní rozhovor jedinečný a nesmírně podnětný.

Navzdory zrušení Junáka se Jiřímu Zajícovi podařilo vybudovat turistické středisko čítající před pádem režimu přes tři sta lidí; ani estébácké špiclování a výslechy je nedokázaly rozložit. Ač vystudovaný matematik, přispěl velkou měrou k renomé náboženské redakce Českého rozhlasu, posléze ke kvalitní práci Rady České televize, jako analytik pracoval pro RRTV a další vzdělávací instituce. Rozhovor je tak i zajímavým komentářem k vývoji veřejných médií a nevybíravému tlaku některých politických stran na ČT.

Ještě zajímavější jsou ovšem ty nenápadnější, ale jedinečné aktivity jako například návrh skautského slibu, který přes českou háklivost na duchovní přesah formuluje respekt k nejvyšší Pravdě a Lásce. Anebo mnohaletá práce ve skupině pro sociální otázky, kde vznikl dokument ČBK Pokoj a dobro, dosud

nepřekonaný koncept křesťanského přístupu k aktuálním společensko-politickým otázkám.

Z pozice laika může také svobodněji komentovat dění v církvi, povinný celibát, teologii manželství atd. Díky tomu všemu je tahle kniha ukázkou toho, že cílem výchovy je svobodný dospělý člověk, kterému neunikl smysl života mezi prsty. A k tomu má křesťanství stále co říct.

Josef Beránek, Universum 2/2021

Petr Pithart v předmluvě ke knize napsal: „*Jiří má mnoho darů, ale za nejdůležitější pokládám dar věrohodnosti.*“

Na besedu s Jiřím Zajícem zve místní skupina ČKA v neděli 10. října 2021 v 17.00 hod. do Informačního a kulturního centra, kde budete moci nejen besedovat, ale i si zakoupit zmiňovanou knihu a nechat si ji od autora podepsat.

za MS ČKA, Václava Výborná

NOEMOVA ARCHA

Srdečně zveme na výmluvně nazvané loutkové divadelní představení, které pořádáme v pondělí 11. října od 17 hodin heřmanoměstecké sokolovně. Bude to divadelní vyprávění:

O potopě světa, co kdysi stala se.

O Bohu, který rozplakal se.

O hadu a jeho touze po moci.

O Noemovi, jeho ženě a jejich synech Chamovi, Šemovi a Jefetovi, ale i o nás všech.

O arše a její stavbě a také o zvířatech, co kdysi v ráji byla.

O slepotě, strachu a tísní.

O dešti a vodě.

O naději a touze po svobodě.

Ale hlavně o Lásce a Odpuštění.

Divadelní představení zvláště cílí na menší i větší děti a na rodiny s takovými dětmi, svou poetičností a hloubkou ale určitě potěší i dospělé. Scénář a režie inscenace, kterou provede Loutkový soubor Bajka divadla z Českého Těšína, jsou dílem Vítězslava Marčíka, jehož dvě kouzelná představení jsme již v Heřmanově Městci měli možnost vidět.

Jménem heřmanoměsteckého evangelického sboru vás tedy zvu, abyste s dětmi, vnoučaty, nebo klidně i sami dorazili v pondělí 11. října v 17 hodin do sokolovny na plavbu na Noemově arše. Přijďte si prožít příběh naší naděje.

Jan Plecháček

16. VÝSTAVA BETLÉMŮ

V tomto roce připravuje MO KDU-ČSL Heřmanův Městec ve spolupráci se Spokul HM p. o. již 16. výstavu betlémů (od 27. 11. do 12. 12. 2021 v galerii Dvojdomek).

Chtěli bychom vám v adventním čase přiblížit nejen zvyky a tradice Vánoc, ale zapojit vás aktivně do přípravy výstavy. Proto se obracíme na ty, kteří by byli ochotni zapůjčit na výstavu nějaký zajímavý betlém, případně doporučit, kde by bylo možné jej vypůjčit, ať se ozvou na telefon č. 605 503 717. Stejně tak uvítáme vaši účast v soutěži s vánoční tematikou, jejíž pravidla budou zveřejněna příští měsíc ve zpravodaji Leknín, na stránkách Informačního centra Pohůdka a Římskokatolické farnosti Heřmanův Městec.

Věříme, že s vaší pomocí se nám podaří vytvořit vlídnou předvánoční atmosféru pro všechny generace.

Zdenka Sedláčková, předsedkyně MO KDU-ČSL a spoluorganizátorka výstavy

PRÁZDNINY KONČÍ MINIHISTORICKÝM EXKURZEM

V MILEVSKU NAŠLI VZÁCNOU RELIKVII

Vzácný objev se podařil archeologům v klášterním komplexu v Milevsku. Při zkoumání dutin v severní zdi kostela sv. Jiljí našli dřevěný relikviář zdobený zlatem a stříbrem. Z trosek dřevěné, nákladně zdobené schrány se jim podařilo vyzvednout jednu z nejposvátnějších křesťanských relikvií – část hřebu z tzv. Pravého kříže. Pravý kříž je tradiční označení pro kříž, na němž byl ukřižován Ježíš Kristus. Zbytky Pravého kříže a další pašijové relikvie našla při své pouti do Svaté země císařovna sv. Helena a ve 4. století je převezla do Říma.

Na masivním zlatém plechu, který původně zdobil víko schrány, je tepáním vytvořený kříž a dvě písmena IR. Písmena lze v daném kontextu chápat jako zkratku pro latinské Iesus Rex, tedy Ježíš Král. Uvnitř dřevěných trosek se skrýval přibližně šest cm dlouhý kus železného hřebu se zlatým křížkem. První analýzy ukázaly, že se jedná o odseknutou část kovaného železného hřebu, na němž je vytvořena značka v podobě křížku. Křížek je podle první analýzy z jednadvaceti karátového zlata. Dřevěné trosky tvoří dva druhy dřeva – modřín

a dub. Modřínové dřevo je radiokarbonovou metodou datováno do období 1290 až 1394 a dřevo dubové do období let 260-416.

KT /1/2021

GETSEMANSKÁ ZAHRADA

Jedinečné nálezy v Getsemanské zahradě představil Izraelský památkový úřad společně s františkánskou Kustodií Svaté země. Archeologové zde odkryly židovskou rituální lázeň z Ježíšovy doby. Podle nich jde o důkaz, že Getsemany – v hebrejštině lis na olej – tehdy byly zahradou, a tedy skutečně mohou být místem, kde se Ježíš před svým ukřižováním podle evangelií modlil. Podle židovského zákona musí být při výrobě vína nebo oleje člověk očištěn. Objev této lázně svědčí o tom, že zde před 2000 lety existovala farma. Při výkopech byly též objeveny pozůstatky středověkého kostela s klášterem, které podle archeologů dokazují, že poutnický ruch ve Svaté zemi neutichl ani pod nadvládou muslimů.

KT 5/2021

POMPEJE ODHALILY DALŠÍ TAJEMSTVÍ

Na pohřebišti starověkého města Pompeje se našly částečně mumifikované ostatky, které jsou jedny z nejzachovalejších na tomto místě. Ostatky asi šedesátiletého muže našli archeologové v hrobce pocházející z posledních desetiletí před erupcí vulkánu. Podle dosavadních poznatků se v té době dospělí obvykle nepohřbívali, ale prováděly se kremace.

V hrobce byl pochován muž jménem Marcus Venerius Secundio, který podle záznamů u archivů býval otrokem a posléze se z otroctví vykoupil. Jeho impozantní hrobka je dokladem, že zřejmě dosáhl i jistého společenského postavení.

Antický přístav Pompeje, který leží 23 kilometrů jihovýchodně od Neapole, byl zničen při erupci Vesuvu v roce 79 n. l. – tehdy tam žilo 13.000 lidí. Spolu s Pompejemi byla zasypána popelem či zavalena sopečnou lávou a bahnem také římská města Herculaneum, Stabie a Oplontis.

Dosud byly odhaleny zhruba dvě třetiny pohřbených Pompejí. Organizovaný odkryv započal v polovině 18. století, přičemž první ruiny byly odhaleny již v 16. století.

Pohřebiště na okraji Pompejí není zatím veřejnosti přístupné. Objev může přinést nové poznatky o kultuře i pohřebních rituálech v době před výbuchem Vesuvu. Přístupné části jsou po římském Koloseu druhou nejnavštěvovanější památkou v Itálii.

Filip Šára, Novinky, ČTK, 18.8.2021

KALENDÁRIUM

Víte že,

- letos uplynulo 600 let (**1421**) od doby, kdy husitské vojsko táhlo k Chrudimi, vyplenilo statky Jana Městeckého z Opočna, kterému patřil i Heřmanův Městec. Od této události po dalších dvě stě let (až do roku 1621) byla fara obsazena kališnickými duchovními. Jan Městecký z Opočna byl muž nestálé a násilnické povahy. Ačkoliv podepsal protestní list českých pánů proti upálení Mistra Jana Husa v Kostnici, přiklonil se brzy opět ke katolíkům. V roce 1415 se svým bratrancem Ottou z Bergova přepadli a vypálili katolický klášter v Opatovicích. Bojoval spolu s železnými pány u Sudoměře proti Žižkovi. V Chotěboři zajal několik set jeho bojovníků, z nichž některé upálil ve stodolách, jiné v Kutné Hoře nechal naházet do šachet a jejich vůdce Jana Hromádku nechal v Chrudimi upálit. Tyto jeho činy nenechal Jan Žižka bez odplaty. Jeho panství vyplenil a chystal se zničit Chrudim. Jan Městecký se však pokořil, prosil za prominutí a znovu se přidal k husitům. To se stalo 28. dubna 1421. Chrudim byla ušetřena.

- roku **1536** (tedy před 485 lety) za kněze Michala byla pro heřmanoměstecký kostel ulita cínová křtitelnice, která přetrvala všechny požáry a pohromy kostela a slouží dodnes. Poprvé se na ní objevuje zasvěcení svatému Bartoloměji. Nápis na křtitelnici zní: „Tato křtitelnice je udělána ke cti a chvále Pánu Bohu a sv. Bartoloměji do města Městce Heřmanova za tehdejšího faráře kněze Michala z Jičina roku MCCCCXXXVI.“ Letopočet je napsán méně obvyklým, ale v té době již užívaným způsobem s pěti C místo D pro vyjádření pěti set.

- v roce **1636** zdělila městecké panství Anna Marie Berková z Dubé, která byla provdána za německého hraběte Khysla, jehož vlivem se poněmčila a trvala na tom, aby se i zde mluvilo německy. Podle panského urbáře byly v tomto roce v Heřmanově Městci 142 domy, z nichž 52 bylo pustých následkem moru a bídy. Ze stejného důvodu zanikly i některé okolní vsi.

- od roku **1666**, letos to je již 355 let, je na římskokatolické faře vedena pamětní kniha (kronika)?

- 25. června **1756** byl tehdeším majitelem heřmanoměsteckého panství hrabětem Janem Václavem Šporkem položen základní kámen ke kostelu sv. Bartoloměje. Kostel byl dostavěn v roce **1761**, takže je to již 260 let, co kostel nezměnil svou podobu a slouží svému účelu. Projekt vypracoval a poté zrealizoval dílo František Tomáš Jedlička. V té době měl 25 let. Stavitel navázal na pozdní dílo K. I. Diezenhofera a jeho následovníka A. Luragha a výsledkem byl kostel sv. Bartoloměje - stylově čisté pozdní baroko s rokokovými prvky.

- **1791** – byly dokončeny úpravy a dostavby kostela Zvěstování Panně Marii

- v roce **1836** byla na náměstí otevřena lékárníkem Karlem Peštou poštovní stanice

- 1. září uplyne 125 let (**1896**) od zřízení měšťanských škol a otevření nové školní budovy. Tak ať se vám, milí žáci, v opravené školní budově - stařence - dobře učí.

A další zajímavá data z historie města zase někdy jindy.

vv

PRŮVODCE KOSTELEM

V malé bavorské vesničce Allarzried najdete při vchodu do kostela toto přivítání:

Milí návštěvníci,

jste možná překvapeni, že v naší malé vesničce nacházíte tak zajímavý kostel. Pro nás křesťany je to prostor:

- kde můžeme nacházet a zakoušet Boží blízkost
- kde můžeme slyšet směřované Boží slovo a v eucharistii se stávat „tělem Kristovým“
- kde jsme se ve křtu stali Božími dětmi
- kde ve svátosti smíření dostáváme od Boha odpuštění hříchů
- kde si ženich a nevěsta před Boží tváří dávají závazné slovo pro život
- kde se modlíme za naše drahé zesnulé.

Proto pro nás, milí návštěvníci, má tento kostel tak veliký význam. Pro nás je to „dům Boží“:

- tady poklekáme, modlíme se a vzdáváme díky
- tady chválíme Boha písněmi a sborovým zpěvem
- tady na sebe svoláváme životodárnou a proměňující sílu Ducha svatého
- tady spojení s Kristem předstupujeme před Boha, abychom se v modlitbě přimlouvali za lidi postižené pohromami světa, za církev, za naši vlast ...
- tady svěřujeme Boží věrnosti a dobrotě naše děti a mladistvé, naše rodiny a osamělé lidi, zdravé i nemocné, mladé a staré, prostě všechny lidi, jako to činili naši předkové od toho dne, kdy se tato farní obec poprvé sešla ke slavení mše svaté v tomto Božím domě.

Když zde ještě chvíli setrváte, pocítíte blízkost Pána. Pokuste se mu děkovat, chválit a prosit ho. Kéž se vám v tomto malém vesnickém kostele dostane daru, o kterém básník Reinhold Schneider napsal: „Kostel pochopí jenom ten, kdo v něm poklekne“.

Teologické texty/1996